

reči: »pri kraju«, pa je sredi stavka prenehal in pričel strmeti v zrcalo, pred katerim sta ravnokar stala. Naenkrat se je plosko vrgel na tla, tako, da se je Tomo zelo prestrašil.

»Kaj pa je?« je zavpil ves razburjen. »Nova nevarnost?«

»Ne!« je zaklical Branko vriska-joče. »Nasprotno! Morda rešitev! Skloni se nekoliko!«

Tomo je storil, kakor mu je bilo rečeno, in opazil, da je bilo ogle-dalo, poleg katerega se je Branko vrgel na tla, spodaj na podstavku razpraskano. »Nekaj prask vidim na zrcalu,« je rekel.

»Praske? Ne, moj dragi, to niso praske, to je pisava!«

»Pisava?«

»Da! Nekdo jo je z diamantom vrezal v steklo. In sicer je imel ta nekdo strahovito naglico, kajti vse črke so neenakomerne in postrani. Toda jaz sem smisel pisave že po-gruntall!«

»Kaj takega!« se je čudil Tomo. »In ti si samega sebe imenoval be-daka! Tega ti kot tvoj prijatelj ni-koli ne odpustim! In zdaj povej, kaj je napisano na zrcalu?«

»Poslušaj!« Zapisano je: šteje, da prideš do dvanajstega zrcala, od tega potem tri na desno in še ene-ga na levo. Na tem zrcalu je vijak.

Zavrti tega... Tu pisanje prene-ha.«

»Morda je to nova past?«

»Mogočel! Toda jaz ne verja-mem. Poskusiti pa morava stvar na vsak način,« je menil Branko. Ta-ko sta se znašla prijatelja zopet pred novim doživljajem!

Konec I. dela

* * *

KATKA POPEVA

*Vrtec svoj sem ogradila,
rože rdeče vujn vsadila,
rože rdeče, rože bele,
da bi cvele i dehtele.*

*Saj to vrtec ni v ogradi,
to je radost v duši mladi,
vrtlarica — to sem ja,
Katka dela to, kaj zna.*

*Rože v venec bom nabrala
i ga bom pred kipec dala,
ta je kipec rojstni dom,
ja njegova sem i bom.*

*Tako mati so vučili,
oča so mi govorili:
nima zate doma svet,
če ni v srcu razodel.*

*Rože rdeče — krv je vroča,
bele rože — luč sijoča,
vse to ja sem kipcu dala
pak sem srečna, Bogu fala!*

E. L. Gangl